

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 32D/4/2021
Identifikačné číslo spisu: 9621200062
Dátum vydania rozhodnutia: 31. marca 2022
Meno a priezvisko: JUDr. Anita Filová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2022:9621200062.1

UZNESENIE

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v disciplinárnom senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anity Filovej, sudcov JUDr. Michala Matulníka, PhD. (sudca spravodajca) a JUDr. Mariána Fečíka a prísediacich sudcov JUDr. Zdenky Benčíkovej a JUDr. Jitky Johany Hasíkovej v disciplinárnej veci vedenej proti K.. S. I., sudcovi V. I. N., v konaní o návrhu predsedu V. I. N. na začatie disciplinárneho konania pre disciplinárne previnenie podľa § 116 ods. 1 písm. a/ zákona č. 385/2000 Z.z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov podanému dňa 15. februára 2018, na ústnom pojednávaní dňa 31. marca 2022, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 26 ods. 1 písm. a/ zákona č. 432/2021 Z.z. o disciplinárnom poriadku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (disciplinárny súdny poriadok) sa disciplinárne konanie proti K.. S. I., narodenému XX. R. XXXX, bytom D.J. XX, D., sudcovi V. I. N. vedené na základe návrhu predsedu V. I. N. podaného dňa 15. februára 2018 pre disciplinárne previnenie podľa § 116 ods. 1 písm. a/ zákona č. 385/2000 Z.z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov, na tom skutkovom základe, že

- v konaní 10Cb/20/2008 dňa 3. júla 2013 odročil pojednávanie za účelom ďalšieho dokazovania a to výsluchom svedkov prostredníctvom dožiadaného súdu, pričom dožiadanie vypracoval až dňa 9. februára 2018;
- v konaní 26Cb/41/2008 dňa 30. novembra 2011 odročil termín pojednávania na neurčito za účelom nariadenia znaleckého dokazovania, ktoré nariadil až 19. júla 2017;
- v konaní 26Cb/44/2008 odročil termín pojednávania dňa 6. marca 2013 za účelom nariadenia znaleckého dokazovania, ktoré nariadil až uznesením dňa 1. februára 2018;
- v konaní 26Cb/148/2010 odročil termín pojednávania dňa 19. októbra 2011 na neurčito za účelom nariadenia znaleckého dokazovania, ktoré nariadil uznesením až dňa 31. augusta 2017;
- v konaní 36Cb/33/2011 dňa 9. augusta 2013 vykonal ohliadku a až dňa 31. augusta 2017 nariadil vo veci znalecké dokazovanie;
- v konaní 9Cb/81/2008 dňa 12. júla 2013 vykonal ohliadku a až dňa 7. februára 2018 nariadil termín pojednávania,

z a s t a v u j e

pretože návrh na začatie disciplinárneho konania bol podaný oneskorene.

O d ô v o d n e n i e

1. Návrhom zo dňa 14. februára 2018, ktorý bol disciplinárnemu senátu doručený dňa 15. februára 2018 (ďalej len „návrh predsedu súdu“), sa predseda V. I. N. (ďalej len „predseda súdu“) domáhal rozhodnutia, ktorým by disciplinárny senát uznal sudcu V. I. N. K.. S. I. (ďalej len „disciplinárne stíhaný sudca“) vinného zo spáchania disciplinárneho previnenia podľa § 116 ods. 1 písm. a/ zákona č. 385/2000 Z.z. o sudcoch a príseďiacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 385/2000 Z. z.“).

2. Predseda súdu svoj návrh skutkovo vymedzil nasledovne: (i) v konaní 10Cb/20/2008 dňa 3. júla 2013 disciplinárne stíhaný sudca odročil pojednávanie za účelom ďalšieho dokazovania a to výsluchom svedkov prostredníctvom dožiadaného súdu, pričom dožiadanie vypracoval až dňa 9. februára 2018; (ii) v konaní 26Cb/41/2008 dňa 30. novembra 2011 disciplinárne stíhaný sudca odročil termín pojednávania na neurčito za účelom nariadenia znaleckého dokazovania, ktoré nariadil až 19. júla 2017; (iii) v konaní 26Cb/44/2008 disciplinárne stíhaný sudca odročil termín pojednávania dňa 6. marca 2013 za účelom nariadenia znaleckého dokazovania, ktoré nariadil až uznesením dňa 1. februára 2018; (iv) v konaní 26Cb/148/2010 disciplinárne stíhaný sudca odročil termín pojednávania dňa 19. októbra 2011 na neurčito za účelom nariadenia znaleckého dokazovania, ktoré nariadil uznesením až dňa 31. augusta 2017; (v) v konaní 36Cb/33/2011 dňa 9. augusta 2013 disciplinárne stíhaný sudca vykonal ohliadku a až dňa 31. augusta 2017 nariadil vo veci znalecké dokazovanie; a (vi) v konaní 9Cb/81/2008 dňa 12. júla 2013 disciplinárne stíhaný sudca vykonal ohliadku a až dňa 7. februára 2018 nariadil termín pojednávania.

3. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší správny súd“) začal vykonávať svoju činnosť odo dňa 1. augusta 2021 (§ 101e ods. 1 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov). Dňa 1. decembra 2021 nadobudol účinnosť disciplinárny súdny poriadok, na základe ktorého (§ 3 disciplinárneho súdneho poriadku), o disciplinárnej zodpovednosti sudcov, prokurátorov, súdnych exekútorov a notárov rozhoduje a disciplinárne opatrenia ukladá Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v disciplinárnych senátoch. Disciplinárna vec disciplinárne stíhaného sudcu bola pôvodne predložená Disciplinárnemu senátu Súdnej rady Slovenskej republiky a bola jej pridelená sp.zn. 2 Ds/1/2018. Rozhodnutím disciplinárneho senátu č.k. 2Ds/1/2018-46 z 23. novembra 2018 došlo, s odkazom na ustanovenie § 21 ods. 3 Trestného poriadku v spojení s § 150 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z.z. v znení účinnom v rozhodnom čase, k spojeniu disciplinárnej veci vedenej pod sp.zn. 2Ds/1/2018 a 2Ds/2/2018 (konanie o návrhu ministerky spravodlivosti Slovenskej republiky na začatie disciplinárneho konania proti disciplinárne stíhanému sudcovi pre závažné disciplinárne previnenie podľa § 116 ods. 2 písm. f/ zákona č. 385/2000 Z.z. podanému dňa 27. februára 2018). Po nadobudnutí účinnosti disciplinárneho súdneho poriadku bola disciplinárna vec náhodným výberom pridelená disciplinárnemu senátu 32D najvyššieho správneho súdu, ktorý o nej koná pod spisovou značkou 32D/4/2021.

4. O začatí disciplinárneho konania bol disciplinárne stíhaný sudca upovedomený podľa § 122 zákona č. 385/2000 Z.z. v znení účinnom v rozhodnom čase, bol mu doručený návrh predsedu súdu a zároveň bol poučený o práve zvolit' si obhajcu z radov advokátov alebo sudcov, o práve vyjadriť sa ku skutočnostiam, ktoré sa mu kladú za vinu a o práve navrhnuť dôkazy na svoju obhajobu.

5. Disciplinárne stíhaný sudca sa k návrhu predsedu súdu písomne vyjadril podaním z 26. marca 2018, kde uviedol, že „Predovšetkým základný vzťah ku popísaným skutkom vyjadrím ústne na pojednávaní, keďže mám za to, že toto je vhodné vykonať ústne.“. Následne sa disciplinárne stíhaný sudca k návrhu predsedu súdu vyjadril na ústnom pojednávaní disciplinárneho senátu konanom dňa 25. júna 2020.

6. Po nadobudnutí účinnosti disciplinárneho súdneho poriadku vyzval najvyšší správny súd predsedu súdu s odkazom na ustanovenie § 19 ods. 3 disciplinárneho súdneho poriadku na odstránenie

nedostatku disciplinárneho návrhu spočívajúceho v neuvedení návrhu na uloženie konkrétneho disciplinárneho opatrenia. Predseda súdu podaním z 28. marca 2022 označený nedostatok disciplinárneho návrhu odstránil, keď uviedol, že „Čo sa týka návrhu disciplinárneho opatrenia priet'ahu v konaní, za ktoré som navrhol disciplinárne stíhať sudcu nastali ako vyplýva z disciplinárneho návrhu v priebehu rokov 2011 až 2017. Ďalej, ako vyplýva z návrhu treba konštatovať, že v tých rokoch disciplinárne stíhaný sudca pracoval s neprimeraným množstvom vecí, čo vyplývalo predovšetkým z nedostatočne personálneho obsadenia Okresného súdu Pezinok. Najmä táto skutočnosť znižuje mieru zavinenia, a preto z tohto pohľadu, z pohľadu času, ktorý uplynul od disciplinárneho previnenia, ako i dĺžky disciplinárneho konania a jeho účelu navrhujem uznať vinu za disciplinárne previnenie a uložiť trest napomenutia.“.

7. Na ústnom pojednávaní, ktoré sa na najvyššom správnom súde konalo dňa 31. marca 2022 sa disciplinárne stíhaný sudca (potom, ako bol predsedníčkou disciplinárneho senátu oboznámený s právnym názorom, že disciplinárny senát považuje, s odkazom na ustanovenie § 26 ods. 1 písm. a/ disciplinárneho súdneho poriadku, návrh predsedu súdu za podaný oneskorene) na otázku predsedníčky disciplinárneho senátu, či súhlasí so zastavením disciplinárneho konania vo vzťahu k návrhu predsedu súdu vyjadril, že „... žiada, aby sa disciplinárny návrh prejednal a uzatvorila sa dohoda o vine a treste s tým, že vo vzťahu k disciplinárnemu návrhu predsedu OS Pezinok súhlasí so zastavením konania.“.

8. Zo skutočností uvedených v bode 2 vyššie vyplýva jednak značná dĺžka trvania predsedom súdu tvrdených priet'ahov v označených konaniach ako aj skutočnosť, že k priet'ahom (vzhl'adom k ich opísanej povahe spočívajúcej v nečinnosti) došlo (vznikli a následne trvali) vo väčšine prípadov päť rokov pred podaním návrhu predsedu súdu. Aj vzhl'adom na uvedené najvyšší správny súd skúmal včasnosť podania návrhu predsedu súdu osobitne vo svetle plynutia subjektívnej lehoty na podanie návrhu.

9. Podľa § 118 ods. 1 zákona č. 385/2000 Z.z. v znení účinnom v rozhodnom čase zodpovednosť sudcu za disciplinárne previnenie zaniká uplynutím premlčacej lehoty uvedenej v § 120 ods. 4. Podľa § 120 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z. v znení účinnom v rozhodnom čase možno návrh na začatie disciplinárneho konania podať na disciplinárnom senáte do jedného roka odo dňa, keď sa orgán oprávnený podať návrh dozvedel o disciplinárnom previnení, najviac však do troch rokov odo dňa spáchania disciplinárneho previnenia, a ak ide o disciplinárne previnenie, ktorého sa sudca dopustil zavineným konaním, ktoré má za následok priet'ahu v súdnom konaní, najneskôr do piatich rokov odo dňa spáchania tohto disciplinárneho previnenia. Citované ustanovenie zákona č. 385/2000 Z.z. zakladá jednoročnú subjektívnu lehotu na podanie návrhu na začatie disciplinárneho konania, ktorá je (rovnako ako objektívna lehota) lehotou prekluzívnou.

10. Najvyšší správny súd sa v prvom rade zaoberal otázkou začatia plynutia subjektívnej lehoty (na podanie návrhu) vo svetle špecifika disciplinárneho previnenia spočívajúceho v nečinnosti sudcu, ktoré má (z podstaty veci) trváci charakter. V rámci posudzovania tejto otázky sa ako kľúčové javia byť nasledovné dve podotázky: (i) prvá - či subjektívna lehota môže začať plynúť skôr ako došlo k odstráneniu priet'ahu (teda počas jeho trvania) alebo (optikou z opačného konca), či subjektívna lehota môže uplynúť (a právo príslušného subjektu s návrhovou legitimáciou prekludovať) počas trvania priet'ahu a (ii) druhá - kedy (bez ohľadu na vzťah k trvaniu priet'ahu) začne samotná subjektívna lehota plynúť. Pokiaľ odpoveď na prvú podotázku sa musí nevyhnutne niesť v rovine všeobecnej až teoretickej, druhú podotázku (vzhl'adom na jej špecifickosť) najvyšší správny súd posudzoval výlučne vo vzťahu k prejednávanej veci.

11. Úvodom najvyšší správny súd uvádza, že prvú zmienenú podotázku zodpovedal pozitívne a teda dospel k záveru, že k uplynutiu subjektívnej lehoty môže (vo všeobecnosti) dôjsť aj skôr ako došlo k odstráneniu priet'ahu (teda počas jeho trvania). Vychádzal pritom z nižšie uvedených úvah, zohľadniac skoršiu judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“), prioritne z premisy artikulovanej nálezom ústavného súdu sp.zn. II. ÚS 140/2011 zo 16. júna 2011, že „Disciplinárne konanie má povahu a znaky trestného konania, pričom disciplinárny súd je povinný pri svojom

rozhodovaní prihliadať na základné zásady, ktoré sa aplikujú v trestných veciach. Preto v prípade, ak dôjde k porušeniu týchto zásad a takéto porušenie je v príčinnej súvislosti so základným právom na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, dochádza aj k porušeniu základných práv disciplinárne obvineného sudcu.“.

12. Ústavný súd v citovanom náleze vo vzťahu k začiatku plynutia subjektívnej lehoty uzavrel, že „Účelom a zmyslom inštitútu zániku zodpovednosti sudcu za disciplinárne previnenie uplynutím premlčacej lehoty (uvedenej v § 120 ods. 7 zákona o sudcoch) podľa § 118 ods. 1 zákona o sudcoch je na jednej strane záujem, aby návrh na disciplinárne konanie proti sudcovi bol podávaný bez zbytočného odkladu, a na druhej strane nevyhnutnosť poskytnúť ochranu sudcom pred podávaním disciplinárnych návrhov s podstatným časovým odstupom jednak od momentu, keď došlo ku konaniu, v ktorom možno vidieť disciplinárne previnenie, a jednak od momentu, keď sa osoba oprávnená podať návrh o takomto konaní dozvedela (v záujme právnej istoty). Zákonodarcom ustanovená lehota šiestich mesiacov je na tento účel vhodná, ale aj dostačujúca. Tieto lehoty sú preto stanovené primárne v záujme ochrany sudcu.“.

13. Najvyšší správny súd vo svojich ďalších úvahách vychádzal taktiež z nálezu ústavného súdu vo veci sp. zn. III. ÚS 350/2020 z 22. júla 2021, v rámci ktorého ústavný súd v súvislosti s rozdielnou povahou inštitútov ústavnej sťažnosti (smerujúcej k ochrane základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky) a disciplinárneho konania uzavrel, že „Na doplnenie ústavný súd uvádza, že sťažovateľka nesprávnym spôsobom vníma vzťah dvoch právnych inštitútov: Účelom disciplinárneho konania je záujem štátu na riadnom výkone justície, zatiaľ čo účelom ústavnej sťažnosti je ochrana individuálnej ľudsko-právnej pozície jednotlivca. Podmienkou trestnoprávneho odsúdenia za krádež nie je a nemôže byť úspech v reivindikačnom spore. ...“.

14. Práve zohľadnenie špecifickej povahy disciplinárneho konania (opisu ktorého je venovaný priestor nižšie), ktorého účelom je chrániť záujem štátu na riadnom výkone justície, viedlo najvyšší správny súd k pozitívnej odpovedi na prvú podotázku. Napriek istej podobnosti (ktorú umocňuje v podstate rovnaký skutkový základ) s inštitútom ústavnej sťažnosti (smerujúcej k ochrane základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov), ktorá podobnosť spočíva v tom, že cieľom oboch inštitútov je eliminácia prietahu v konaní, sú tieto inštitúty zásadne odlišné. Ako už uviedol ústavný súd vo vyššie citovanom rozhodnutí „účelom ústavnej sťažnosti je ochrana individuálnej ľudsko-právnej pozície jednotlivca“. Táto ochrana je jednotlivcovi poskytovaná v ultimátnej rovine (po vyčerpaní dostupných prostriedkov nápravy) ústavným súdom, pričom iniciátorom konania je [v zmysle § 122 zákona č. 314/2018 Z.z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 314/2018 Z.z.“)] jedine jednotlivec (sťažovateľ), teda osoba, ktorá tvrdí, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené jej základné práva a slobody. Prípadnou preklúziou subjektívnej lehoty na podanie ústavnej sťažnosti (podľa § 124 zákona č. 314/2018 Z.z.) sťažovateľ o možnosť ochrany svojho „záujmu“ (práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov) poskytovanej nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti prakticky prichádza. Navyiac je potrebné uviesť, že sťažovateľ nie je subjektom, ktorého rolou/úlohou by bolo participovať na zabezpečovaní riadneho výkonu justície.

15. Na druhej strane účelom a teda „chráneným záujmom“ disciplinárneho konania je riadny výkon justície. Tento záujem je zabezpečovaný a chránený „viaczdrojovo“ pričom subjekt disponujúci návrhovou legitimáciou (podľa § 15 disciplinárneho súdneho poriadku) touto kompetenciou disponuje popri ďalších prostriedkoch, ktoré mu slúžia pre potreby plnenia si jeho role (v prípade predsedu súdu napr. postup podľa § 53 ods. 3 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov). Nemožno taktiež opomenúť skutočnosť, že subjektov s návrhovou legitimáciou (oprávnením podať disciplinárny návrh proti sudcovi) je podľa § 15 disciplinárneho súdneho poriadku sedem. Preklúzia lehoty podľa § 14 disciplinárneho súdneho poriadku jedným zo subjektov disponujúcich návrhovou legitimáciou teda (vo všeobecnosti) nemá potenciál ani ohroziť záujem jednotlivca (účastníka konania), ochrana ktorého je poskytovaná nezávisle inštitútom vyššie

spomínanej ústavnej sťažnosti, ani záujem štátu na riadnom výkone justície, ktorého ochrana je poskytovaná buď paralelne inými inštitútmi alebo, v rámci disciplinárneho konania, inými subjektami s návrhovou legitimáciou.

16. Odvolávajúc sa na skutočnosti a úvahy uvedené v bodoch 11 až 15 vyššie preto najvyšší správny súd v rámci interpretácie ustanovenia § 14 disciplinárneho súdneho poriadku (upravujúceho subjektívnu lehotu na podanie disciplinárneho návrhu) uprednostnil záujem sudcu (záujem právnej istoty) pred de facto časovo neohraničeným právom subjektu s návrhovou legitimáciou iniciovať disciplinárne konanie v stave, keď tento subjekt o disciplinárnom previnení (spočívajúcom v nečinnosti sudcu) vedel. Vychádzal pritom najmä z účelu inštitútu subjektívnej lehoty, ktorá prioritne slúži ochrane disciplinárne stíhaného sudcu (pred podávaním „neskorých“ disciplinárnych návrhov) v záujme eliminovať situácie, kedy by subjekt s návrhovou legitimáciou o disciplinárnom previnení vedel, avšak nekonal (návrh neinicioval) a možnosť konať si ponechal pre „neskorší čas“.

17. Druhou podotázkou, na ktorú sa najvyšší správny súd zameral bolo posúdenie samotného momentu začatia plynutia subjektívnej lehoty a to bez ohľadu na jeho vzťah k trvaniu prieťahu. Ako už bolo skôr avizované, najvyšší správny súd túto otázku posudzoval vo vzťahu k prejednávanej veci, vychádzajúc (opäť) z judikatúry ústavného súdu zohľadniac pritom skoršiu judikatúru disciplinárnych senátov.

18. Ústavný súd v skôr citovanom náleze sp.zn. II. ÚS 140/2011 zo 16. júna 2011 (odvolávajúc sa na zdroj Machajová, J. a kol.: Všeobecné správne právo. 1. vyd. Žilina: Poradca podnikateľa, s. 233) uviedol, že „Začatie plynutia subjektívnych aj objektívnych lehôt nemôže závisieť od rozhodnutia oprávneného orgánu, ktorý môže navrhnúť disciplinárne konanie [§ 120 ods. 2 písm. a/ a d/ zákona o sudcoch], pretože prípadná ľubovôľa oprávneného orgánu pri nakladaní so začiatkom subjektívnej lehoty ľubovoľne by mohla narušiť právnu istotu sudcov. Konkrétne, zákonná subjektívna a objektívna lehota sú vždy prekluzívnymi lehotami, ktoré oprávnený orgán nemôže predĺžiť. Inak povedané, určenie začiatku plynutia subjektívnej lehoty nie je a nemôže závisieť od svojvôle či vnútorných pomerov oprávneného orgánu.“. V ďalšom potom ústavný súd (tamtiež) uzavrel, že „Ústavný súd konštatuje, že ak oprávnený orgán podľa § 120 ods. 2 písm. a/ a d/ zákona o sudcoch koná na základe podnetu, sťažnosti alebo akéhokoľvek podania adresovaného ministrovi spravodlivosti alebo predsedovi krajského súdu inou osobou, za deň rozhodujúci pre začatie plynutia subjektívnej lehoty nemožno považovať iný deň, ako ten, v ktorom je ministrovi spravodlivosti alebo predsedovi krajského súdu takéto podanie doručené, t.j. deň, keď sa ako príslušný orgán „dozvie“ o tom, že malo dôjsť k disciplinárnemu previneniu.“.

19. Vyššie uvedený, ústavným súdom formulovaný, základný rámec interpretácie ustanovenia § 14 disciplinárneho súdneho poriadku (predtým ustanovenia § 120 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z.z. v znení účinnom v rozhodnom čase) následne rozvinuli disciplinárne senáty vo svojej rozhodovacej praxi. Napríklad disciplinárny senát v rozhodnutí sp.zn. 6Ds/2/2016 z 26. novembra 2018 uviedol, že „Určenie začiatku plynutia subjektívnej lehoty nemôže závisieť od svojvôle oprávneného orgánu, ale musí vyplývať z objektívne existujúcich skutočností, od ktorých treba odvodiť, kedy sa oprávnený orgán mohol o disciplinárnom previnení sudcu dozvedieť bez ohľadu na to, či sa skutočne v danom dni o disciplinárnom previnení aj dozvedel. rozборы reštančných vecí predkladané predsedovi súdu zodpovedajú z hľadiska skúmania začiatku plynutia subjektívnej lehoty predsedu súdu podaniu či podnetu, ktoré spôsobujú začatie plynutia subjektívnej lehoty.“, alebo disciplinárny senát v rozhodnutí sp.zn. 6Ds/2/2018 zo 14. novembra 2019 uviedol, že „V prejednávanej príhode disciplinárny senát aplikoval právne úvahy obsiahnuté v citovanom náleze ústavného súdu a dospel k záveru, že predkladané rozборы reštančných vecí predsedovi súdu spôsobujú začatie plynutia subjektívnej lehoty.“. Najvyšší správny súd sa stotožnil s názorom (vyjadreným taktiež v náleze ústavného súdu sp.zn. II. ÚS 140/2011 zo 16. júna 2011), že rozhodným pre začatie plynutia subjektívnej lehoty je moment, kedy subjekt s návrhovou legitimáciou disponoval takou masou poznatkov o disciplinárnom previnení sudcu, na základe ktorých „boli splnené zákonom predpísané podmienky návrhu na disciplinárne konanie“. Tento záver následne aplikoval na prejednávanú vec tak, ako je uvedené nižšie.

20. Za relevantnú (pre aplikáciu názoru vyjadreného v prechádzajúcom bode na prejednávajúcu vec) považoval najvyšší správny súd skutočnosť, že vo vzťahu k disciplinárne stíhanému sudcovi bolo vo februári 2017 vykonané hodnotenie sudcu podľa § 27a a nasl. zákona č. 385/2000 Z.z. v znení účinnom v rozhodnom čase. Účel a zmysel hodnotenia sudcu možno vyvodit' najmä z ustanovenia § 27c zákona č. 385/2000 Z.z. obsahujúceho katalóg oblastí, ktoré sú predmetom hodnotenia. Tento katalóg zároveň (do istej miery popri ustanovení § 2 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z.z.) vyjadruje kvality a hodnoty napĺňanie resp. ochrana ktorých sa od sudcu očakáva [napríklad kvalita rozhodovacej činnosti (§ 27c písm. a/ a b/ zákona č. 385/2000 Z.z.); plynulosť a dôstojnosť vedenia súdneho konania (§ 27c písm. a/ zákona č. 385/2000 Z.z.); záujem na súdnom konaní bez zbytočných prieťahov (§ 27c písm. e/ zákona č. 385/2000 Z.z.) alebo dodržiavanie zásad sudcovskej etiky (§ 27c písm. f/ zákona č. 385/2000 Z.z.).

21. Imanentnou súčasťou hodnotenia sudcu je aj analýza starších nevybavených vecí a prieťahov v konaní (§ 27c písm. e/ zákona č. 385/2000 Z.z.). Ide o jednu zo šiestich oblastí skúmania/posudzovania, ktorými zákonodarcu vymedzil „tematický“ rámec podkladov resp. informačných zdrojov pre potreby hodnotenia sudcu. Štyri z týchto „zdrojov“ sa viažu na stanovisko resp. vyjadrenie tam označených subjektov (odvolacie senáty, predseda súdu, osoba vykonávajúca hodnotenie sudcu a sudcovská rada) a dva sú späté s prieskumom činnosti resp. nečinnosti hodnoteného sudcu. Z koncepcie ustanovenia § 27c zákona č. 385/2000 Z.z. je zrejmé, že hoci v praxi musí dochádzať k nevyhnutnému obsahovému prieniku spomínaných oblastí [napr. stanoviská odvolacích senátov podľa § 27c písm. b/ zákona č. 385/2000 Z.z. sa budú (resp. sa z podstaty vecí musia) týkať rozhodovacej činnosti sudcu, ktorej prieskum je súčasťou § 27c zákona č. 385/2000 Z.z. a jeho parametre sú bližšie regulované v ustanovení § 27d ods. 3 zákona č. 385/2000 Z.z.], tieto oblasti sú autonómne a každá z nich samostatne slúži ako podklad pre hodnotenie sudcu. V prípade ukončenia hodnotenia sudcu (bez ohľadu na jeho výsledok) preto treba vychádzať z toho, že hodnotiaci subjekt všetky uvedené oblasti posudzoval a v hodnotení sudcu zohľadnil. Vo svetle vyššie uvedeného je analýza starších nevybavených vecí a prieťahov v konaní (§ 27c písm. e/ zákona č. 385/2000 Z.z.) jedným zo zdrojov informácií potrebných pre hodnotenie sudcu a spočíva v poznaní stavu a posúdení príčin nevybavených vecí a prieťahov. Predpokladom analýzy je znalosť rozsahu nevybavených vecí, ich posúdenie a to najmä optikou identifikácie prieťahov v týchto veciach. Na rozdiel od posudzovania rozhodovacej činnosti sudcu (ktorej „rozsahový“ rámec reguluje ustanovenie § 27d ods. 2 zákona č. 385/2000 Z.z.) zákon č. 385/2000 Z.z. podrobnejšie neupravuje rozsah podkladov pre posudzovanie starších nevybavených vecí a prieťahov v konaní. Predpokladá sa však, že pred samotným výsledkom hodnotenia sudcu (a teda pred vypracovaním písomného hodnotenia sudcu) hodnotiaci subjekt nadobudol dostatočné penzum informácií o stave a príčinách starších nevybavených vecí a prieťahov v konaní. Nakoľko hodnotenie disciplinárne stíhaného sudcu sa uskutočnilo vo februári 2017 (výsledok hodnotenia bol uvedený v hodnotení sudcu Spr. č. 3103/2016 z 9. februára 2017) mal najvyšší správny súd za to, že subjekt s návrhovou legitímáciou disponoval najneskôr k tomuto dňu dostatočnou informačnou bázou týkajúcou sa prieťahov v konaniach, ktoré mali u disciplinárne stíhaného sudcu nastať v rokoch 2011 až 2013 a mali trvať aj v roku 2017.

22. Nakoľko bol návrh predsedu súdu vypracovaný (datovaný) dňa 14. februára 2018 a disciplinárnemu senátu doručený dňa 15. februára 2018, dospel najvyšší správny súd k záveru, že tento bol podaný oneskorene, keď v prejednávanej veci ustálil moment začatia plynutia subjektívnej lehoty predsedu súdu na podanie disciplinárneho návrhu na čas, kedy bol v rámci hodnotenia sudcu posudzovaný stav a príčiny starších nevybavených vecí a prieťahov v konaní podľa § 27c písm. e/ zákona č. 385/2000 Z.z., teda najneskôr 9. február 2017. Najvyšší správny súd preto na nariadenom ústnom pojednávaní konanie v tejto časti podľa § 26 ods. 1 písm. a) disciplinárneho súdneho poriadku zastavil.

23. Toto rozhodnutie prijal najvyšší správny súd v senáte pomerom hlasov 5:0.

Poučenie :

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.